

Maskvos ir visos Rusijos patriarchas Kirilo

Kalėdinis laiškas

arkivyskupams, ganytojams, diakonams, vienuoliams

ir visiems kitiems ištikimiesiems Rusijos Stačiatikių Bažnyčios nariams.

Viešpaties mylimieji arkivyskupai,

garbingieji presbiteriai ir diakonai, Dievą mylintys vienuoliai ir vienuolės,

brangūs broliai ir seserys!

Neapsakoma Dievo meilė mus šiandien subūrė „Dvasios vienybėje ir taikos ryšiu“ (Ef 4, 3) dvasios vienybėje ir taikos ryšiu (Ef 4, 3) kartu švęsti vieną iškilmingiausių ir slėpiningiausių Bažnyčios švenčių - mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gimimą -. Šlovindamas Išganytojo atėjimą į pasaulį, nuoširdžiai sveikinu jus visus, brangieji, su šiuo džiugiu įvykiu, atvėrusiu naują Dievo ir žmonių santykių erą.

Kaskart žvelgdami į tai, kas įvyko prieš du tūkstantmečius, stengiamės suvokti Dievo Įsikūnijimo stebuklo didybę ir nenustojame stebėtis mūsų Kūrėjo gerumu ir gailėstingumu. Daugelį amžių žmonija kentėjo neramiai laukdama Viešpaties žadėtojo Sutaikintojo (Pr 49, 10): Teisiojo ir gelbėjančiojo Karaliaus, teisingą ir gelbstintį (Zach 9, 9), kurio „mokymo lauks tolimosios tautos“ (Iz 42, 4). Ir štai kai pagaliau atėjo laiko pilnatvė, Kūdikis mums gimė (Iz 9, 6), „kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3, 16). Pažinimą pranokstanti Dievo meilė (Ef 3, 19) atsiuntė į pasaulį ne užtarėją, angelą ar stiprų ir galingą valdovą, kaip manė žmonės, bet Pats Dievas įsikūnijo, kad išlaisvintų žmogų iš nuodėmės ir blogio valdžios.

Nuostabu, kad didingiausias istorijos įvykis, apie kurį skelbė Senojo Testamento pranašai ir kurį numatė net žymiausi antikos mąstytojai, įvyko taip kukliai ir išoriškai nepastebimai. Betliejus miegojo. Jeruzalė miegojo. Visa Judėja miegojo. Visagalis Viešpats - Karalių Karalius ir visatos Viešpats - apsireiškė pasauliui ne skambant iškilmingam ragų gaudesiui (Ps 150, 3) ir visuotiniam džiugiam klegesiu, bet nuolankiai ir romiai, nakties tyloje, skurdžioje oloje, giedant būriui angelų ir keliems piemenims, atėjusiems „pažiūrėti, kas ten įvyko (Lk 2, 15).

Pačioje savo žemiškosios kelionės pradžioje Viešpats tarsi nori „parodyti dorybės paveikslą nusizėminimo ribose“, - svarsto šventasis Jonas Auksaburnis. Taip tauriai elgiasi tik tobula meilė, kuri „neieško sau naudos“ (1 Kor 13, 4-5), nesipuikuoja ir nereikalauja garbės bei šlovės, bet yra pasirengusi dėl artimųjų gerovės iškęsti visas netektis ir vargas. „Štai kodėl, - tęsia visuotinės Bažnyčios mokytojas, - Viešpats paima mano kūną, kad jame tilptų jo Žodis, ir, priima mano kūną, duoda man Savo Dvasią, kad, tiek duodamas, tiek priimdamas, suteiktų man gyvybės lobį“ (Žodis Kristaus Gimimui). Taip ir reiškiasi gausi Dievo meilė: „Gavome tikrąjį gyvenimo lobį - Patį Viešpatį, iš kurio „per Jį ir Jam yra visa“ (Rom 11, 36).

Meilė yra tikroji Dieviškojo veikslių priežastis ir jų varomoji jėga. Jis pašaukė pasaulį būti, sukūrė žmogų, dosniai jį apdovanojęs. Dėl meilės atėjo jo išgelbėti, kai jis nutolo nuo bendrystės su Kūrėju. Pagal Kūrėjo sumanytą visa žmogaus gyvenimo prasmė yra ta, kad „vienas kitą mylėtume“ (Jn 14, 34). Tačiau kaip to pasiekti pasaulyje, kuriame tiek daug blogio ir neapykantos? Pirmiausia reikia atverti ir atiduoti savo širdį Dievui. Tik Jis gali ją pakeisti ir išplėsti, kad ji, dabar tokia silpna ir ribota, taptų pajėgi sutalpinti ir artimuosius, ir tolimuosius; ir mūsų geradarius, ir skriaudėjus, - visus, kuriuos esame pašaukti mylėti pagal Kristaus įsakymą, vykdydami nurodymą: „būkite tokie tobuli kaip jūsų dangiškasis Tėvas“ (Mt 5, 48).

Maldingai nusilenkdami prieš Naujagimį Dievo Kūdikį pagalvokime, kokią dovaną pasiūlysimė Visatos Valdovui? Ar gali būti kas nors vertinga, ir kas prilygtų amžinojo Kūrėjo didybei? Taip, yra brangi dovana, kurios Viešpats trokšta labiausiai: mūsų nuolankios, mylinčios ir gailestingos širdies. Šlovinkime Įsikūnijusį Kristų ne tik gražiomis giesmėmis ir sveikinimais, bet pirmiausia - gerais darbais. Dalykimės šviesiu Kalėdų džiaugsmu su tais, kuriems jo reikia, sušildykime artimuosius savo globa, aplankykime ligonius ir sielvarto prislėgtus žmones. Paguoskime ir palaikykime nusivylusius, apgaubkime malda visus sumišusius ir nuliūdusius.

Didžioji gelbėjanti meilės galia išgydo abejingumą ir piktumą, neapykantą ir nuoskaudas. Ji švelnina kietaširdžių įpročius, elgesį ir ištaiso daugybę iškreiptų socialinių santykių! Jei taip elgsimės, tikrai įvykdysime savo iškilų krikščioniškąjį pašaukimą, nes šiuo meilės išliejimu, pasak šventojo Izaoko Siriečio žodžių, daromės panašūs į Dievą (Asketikos žodžiai. 48).

Dievo Įsikūnijimo paslaptis yra realaus Dievo buvimo pasaulyje slėpinys. Apaštalas ir evangelistas Jonas, regėdamas, koks bus būsimasis amžinasis

gyvenimas, liudija apie tobulą Viešpaties buvimą su žmonėmis: „Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais" (Apr 21, 3). Tačiau ši neapsakoma Dievo artumo paslaptis buvimo slėpinys pradedama įgyvendinti jau čia, žemėje, nes su gimus Išganytojui „atėjo metas ir prisiartino Dievo Karalystė“ (Mk 1, 15). Mes regimai įžengiame į šią tikrovę, sudarydami Vieną Šventąją Kristaus Bažnyčią, kurios dėka mes visi, mano brangieji, esame šios Aukštybių meilės Karalystės pasiuntiniai ir atstovai. Ši nuostabi ir gili „Dievo su mumis“ patirtis yra paslaptingo, slėpiningojo Bažnyčios gyvenimo esmė.

Atminkime, kad jei Pats Visagalis - Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinyasis Pradžia ir Pabaiga, (Apr 22, 13) – su meile, tarsi apkabindamas, ėmėsi žmonijos istorijos ir pažadėjo būti su mumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos (Mt 28, 20), tai neturime ko bijoti ar baimintis dėl nerimą keliančių dabarties aplinkybių. Atsiliepdami į didžiąją Gelbėtojo meilę, mokykimės visiškai patikėti save Viešpačiui ir pasitikėti Jo gerąja Apvaizda, kad ir iki antrojo šlovingo Kristaus atėjimo, net iki paskutinės žemės akimirkos (Iz 8, 9), galėtume drąsiai ir džiugiai liudyti,

kad Dievas su mumis!

MASKVOS IR VISOS RUSIJOS PATRIARCHAS

Kristaus Gimimas

2023 / 2024 m.